

VIERNES, 23 de febrero de 2007

ENTREVISTA: A FRONTERA INTERIOR | MIGUEL ANXO SEIXAS - HISTORIADOR E EMPRESARIO GANDEIRO | LUCES

"Cómpre conectar o país dixital e xeograficamente"

ÓSCAR IGLESIAS | 23 FEB 2007

Archivado en: Comunidades autónomas Escritores Administración autonómica Literatura Galicia Gente España Administración pública Sociedad Cultura

"Hai novelas galegas de temática urbana, pero nomeadamente urbanas será difícil que as haxa", ironiza Miguel Anxo Seixas (Arzúa, 1960), bo coñecedor dos arrabaldes galegos e do proceso de aculturación dun país onde, entrados os 70, máis da metade da poboación vivía do campo. "Lingua á parte, o feito diferencial é xeográfico", di.

Seixas é vogal da Fundación Castelao -escribiu Castelao pintor (Galaxia)-, membro da Asociación Internacional de Estudos Galegos e do consello de redacción d'A trabe de ouro. Traballa en Santiago, pero vive en San Sebastián de Castro (Mesía), onde axuda nunha empresa gandeira familiar de 250 vacas arredor da cal interactúan diariamente unhas 50 persoas. "O campo hoxe debía ser un luxo", comenta. "A nova fisiocracia. Pero para iso cómpre conectar o país dixital e xeograficamente. Cos núcleos illados, a enerxía pérdese".

Da dispersión poboacional hai probas -mámoas e antas- desde a época megalítica, pero a praxe administrativa dos 30.000 núcleos de poboación galegos é outra cousa.

"Cambiamos máis en 25 anos que en varios séculos", sinala Seixas, falando da Galiza policéntrica "rara en cidades" que xa publicitaba o Códice Calixtino. "Pasamos dun territorio antropocéntrico, con probas de agarimo da poboación tan claras como a etimoloxía de Boborás, Carballiño ou Ordes [cita a Gonzalo Navaza, autor de Fitotoponimia galega] á realidade difusa da pequena xeografía proletaria", resume. "Pero esa xente que só emigrou do campo á cidade non adoita contribuír á condensación do urbano, e esa xeografía rururbana que tan ben coñecemos é produto precisamente desa falta de ordenación do territorio e da distancia evidente entre a nosa realidade xeográfica e política, coa absurda división de deputacións e concellos". Seixas cita exemplos sociolóxicos ou froito, apunta, de "informes políticos, non técnicos". Desde os grandes coches que trepan o Val Miñor e os chalés acaroados "ata a construción de dous portos exteriores que case se tocan".

Internet só chega ao 30% dos fogares galegos, pero no rural -case 800 labregos seguían pagando os arrendamentos históricos aínda o ano pasado- segue habendo problemas de luz. "En Galiza non se razoou sobre o territorio, e por aí pasa o porvir", insiste Seixas. "Ordear Galiza, vertebrala e equilibrala". "Se a fachada atlántica domina desde o século XVIII, haberá que trazar alternativas para o interior. O 95% de paisaxe que é Holanda, por exemplo, págase porque é rendible. Non cómpre inventar, pero hai que consultalo".

Esconxuros

"Esconxurar" o campo pasa tamén por dignificalo. "Aquí non hai moitas imaxes de Carlos de Inglaterra limpando a granxa". bromea. Se hai xente que se libera de ser labrega para "escravizarse como camareiros", no paradoxo, segundo o historiador, non hai autoodio, senón falta de expectativas. "No XIX establécese o modelo paisaxístico fronte á terra que

dá de comer, desde Rosalía e a Xeración Doente ata a música d' Aires da miña terra". "Pero eu penso", di, "que en Galiza predomina a terra sobre o modelo cristián da paisaxe". Aquí Seixas critica o "comercio da nostalgia". "Esa idea de que a memoria do paraíso perdido se debe traducir na paisaxe tamén é a dos emigrantes", explica. "Cántase o que se perde".